

валъ мѣсто за историята на българската книжнина: тѣ въ книжевния дѣлъ на Ботева едностранчиво или прѣдвзего дирятъ все революционеръ - социалистъ или комунистъ или пъкъ родолюбеща хъшъ и поетъ, вмѣсто да използватъ качествата на творбата му за изображение на онова, што е произвела тая творба въ умоветъ и въ сърцата на съврѣменнитъ нему българи и што отъ нея кара и днеска всѣкой българинъ и чужденецъ да я вкусава и да обчудва пейния творецъ. Въ сравнение съ Каравелова Ботевъ е по вече художникъ, а по-малко книжевникъ. Обратното е Каравеловъ. Той е упражнилъ на врѣмето си неизмѣрно *по широко* обществено въздѣйствие, отколкото Ботевъ; и диригъ отъ това въздѣйствие личатъ ярко въ българската книжнина до освобождението и непосредно подиръ него. Въздѣйствието на Ботева въ книжнината комай не се забѣлзва. Ботевъ е неизмѣрно *по дълбокъ* и плѣнителенъ поетъ, отколкото Каравеловъ; ала когато двамата поети вещаеха своитѣ трепети и блѣнове, обществото възторжено слушаще Ботева, а бѣше готово да върви по Каравелова. И Ботевъ остана да бжде непрѣстайно слушанъ съ наслада и за въодушевление, а Каравеловъ изигра своя рола за образуване на политически възгледъ за дадено врѣме и за обработка на българския животъ въ оригинална повѣсть. Който е изучвалъ Каравелова, ще слиши, ако му отмѣрва мѣстото за историята на българската книжнина по художествената стойностъ на саздаденото отъ него. А ще слиши и оня, който е изучвалъ Ботева, ако го прѣдставя отъ страна обществено-политическа. Идеитъ отъ поезията на едина и на другия ще се изтъкнатъ, разбира се, въ историята на книжнината, и тѣ сж за двамата въ доста отъ важнитѣ точки общи; ала съществено нужното за тая история е, да посочи въ одрѣдѣлени фактове отъ книжевно